

nostræ sollicitudinis partes. Hinc est quod nos, ad quorum aures (quod non sine animi nostri molestia referimus) pervenit, nonnullos ex venerabilibus fratribus nostris, Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis, in deputandis Vicariis, ac in assignatione portionum, Vicariis perpetuis parochialium dictis Ecclesiis, Monasteriis, beneficiis, collegiis, vel locis piis perpetuo unitarum, ex Concilio Tridentino a faciendis, ita modum excessisse, ut parum aut nihil ex fructibus, redditibus & proventibus parochialium Ecclesiarum sic unitarum, Ecclesiis, Monasteriis, beneficiis, collegiis, aliisve locis piis remanserit, ob idque multæ ortæ sint super hoc controversiæ circa interpretationes dicti Concilii.

Nos ad eas tollendas animus intendentes, considerantesque uniones ipsas ideo a prædecessoribus nostris factas esse, ut ex redditibus & emolumentis beneficiorum unitorum, Ecclesiis Monasteriis, collegiis, beneficiis, & locis piis, quibus illa uniuntur, facilius onera eisdem incumbentia supportentur, & promptius a ministris Ecclesiasticis in eisdem divina officia celebrentur, hospitalitas fervetur, alique charitatis opera exercentur, ac etiam, ut nihilominus cura animarum dictarum parochialium laudabiliter exerceretur, motu proprio, & ex certa nostra scientia, auctoritate Apostolica, hac nostra perpetuo valitura constitutione statuimus, & ordinamus, ac declaramus, quemadmodum etiam de ipsius Concilii mente fuisse colligimus, Patriarchas, Archiepiscopos & Episcopos prælatos, in assignatione portionis ipsius Vicariis perpetuis ex prædicto Concilio ipsorum Prælatorum arbitrio faciendis, ita se continere & arbitrari debere, ut non major centum, nec minor quinquaginta scutorum annuorum summa, computatis omnibus etiam incertis emolumentis, & aliis obventionibus communiter percipi solitis, eis omnino assignetur, nisi Vicariis temporariis solitum fuisse plus assignari, five in quantitate aut quora fructuum, pecuniarumque numerata, fundo seu alia re stabili portio hujusmodi constituatur, cujuscunque valoris parochialis Ecclesia unita fuerit, & habita etiam ratione reddituum & onerum loci, cui parochialis ipsa unita fuerit, ita quod portiones ultra vel infra dictas summam scutorum centum, & scutorum quinquaginta hæcenus assignandæ, quoad excessum & defectum hujusmodi nullius roboris & momenti existant, & ad summam prædictam reductæ & auctæ respectively censeantur, nisi tamen valor annuus ipsius parochialis unitæ habita ratione (ut præfertur) minor sit quinquaginta scuti, quo casu portio assignata vel assignanda Vicario perpetuo, non debeat excedere summam annuam valoris dictæ parochialis, sed sufficiat, quod omnes fructus ejus duntaxat attribuantur ipsi Vicario perpetuo.

Et quoniam iniquum esset, eos, qui commodis privantur, eadem onera, quæ prius sustinebant, debere sufferre, volumus & statuimus, quod Ecclesiæ, Monasteria, collegia, beneficia, & pia loca hujusmodi, in quorum parochialibus Ecclesiis unitis contingat Vicarias prædictas erigi, pro quantitatibus fructuum ipsius Vicariis perpetuis assignatorum, ad solutionem quinquenniorum, quam nobis & Camera Apostol. solvant, ulterius non teneantur, sed eis detractio fiat ad ratam certorum, quæ de fructibus dictarum parochialium percipiuntur: ita tamen, quod Vicarii perpetui, qui pro tempore deputabuntur, teneantur accipere a sede Apostolica novam provisionem suæ deputacionis, & solvere annuatim proportionem fructuum, reddituum & proventuum certorum sibi assignata, & expedire literas Apostolicas, nec alias ad possessionem dictarum Vicaria-

a De portionibus assignandis Vicariis perpetuis habes decretum Concilii Trident. sess. 7. c. 5. Et de unionum forma, c. 9. sess. 24. & sess. 24. c. 13. & 15. de reformatione.

rum perpetuarum, & servitium earundem parochialium admitti possint, nisi soluta annata, & expeditis literis Apostolicis novæ provisionis, ut præfertur: alioquin integrum quinquennium solvi debere, nec Vicarii prædicti antea tuto conscientia fructus percipere possint. Volumus insuper, & ita mandamus, quod dicti Vicarii perpetui non ad liberam ordinariorum electionem, sed ad nominationem illorum, in quorum Ecclesiis unitis ponentur, cum ipsorum ordinariorum, seu eorum Vicariorum, prævio examine approbatione deputentur. Et si dictæ parochiales unitæ erant Monasteriis regularium mendicantium, possint a superioribus dictorum Monasteriorum nominari ex ipsis mendicantibus, quos si ordinarii prævio examine, per se aut eorum Vicarios faciendo, idoneos ad curam animarum exercendam invenerint, & ita pro idoneis approbaverint, teneantur in Vicarios, ad nutum tamen superiorum suorum amovibiles, deputare. Idemque etiam fervetur in regularibus Monachis tantum, dummodo in ea parochiali, in qua unus ex eis Mo- chis fuerit, servata forma prædictæ, Vicarius deputatus, habitent cum eo saltem quatuor alii ex dictis Monachis.

TITULUS XIV.

DE RESIGNATIONIBUS, ET PERMUTATIONIBUS.

CAP. I.

Legitima beneficii resignatio, omnem temporis, & personarum dolum excludens, certo dierum spatio ante obitum firmari debet.

Innocentius VIII.

Præsumimus resignationes fide & non vere fieri, si illi, qui literas facultatis & licentiæ, cum clausula etiamsi compermutantium seu simpliciter in eorum favorem resignantium beneficia Ecclesiastica, dispositioni Apostolicæ generaliter reservata existant, habent, & personæ compermutantes cum eis, seu simpliciter in eorum favorem resignantes, resignata per eos beneficia quatuor menses a ante resignationes ipsas pacifice non possederint, vel ipsi resignantes, intra mensem post resignationes ipsas, morte præventi fuerint, si tamen tempore resignationum, seu permutationum eorundem infirmi erant, ea infirmitate, de qua decesserint.

CAP. II.

Resignationes & jurium concessionem infra quod tempus publicari debeant.

Gregorius XIII.

Humano vix judicio ita bene quicquam, & providenter sanciri potest, quin usus sæpe aperiat, doceatque id, quod salubre fore credebatur, minus experiundo prodesset: quod in illis constitutionibus, quas ad prohibendas simulatas, occultasve beneficiorum Ecclesiasticorum resignationes, diversi Romani Pontif. multifariam ediderunt, & fel. record. Pius Papa V. prædecessor noster, novissime promulgavit, cognoscimus accidisse. Nos hoc malum prout occasio necessitasque postulat, coercere volentes statuimus, ut posthac omnes & quæcunque resignationes, etiam causa permutationis, ac commendarum, & etiam literis Apostolicis non confectis, & possessione non habita, necnon litis & jurium quorumcunque cessiones, ac retrocessionem, quæ deinceps de quibuscunque beneficiis Ecclesiasticis, in nostris, seu Rom. Pontif. pro tempore existentis manibus, ac etiam coram Notario publico & testibus fient, & a nobis, vel illo, seu nostro, vel illius mandato admittentur, & super eis provisiones, & quæ-

cun-

a Beneficia nisi certo tempore ante mortem fuerint resignata, resignatio, quam mors mox sequitur, facta, tanquam fraudulenta & fraudis præsumptione gravata, non subsistit, ut est in rep. cancell. de infr. resig. intra 20. dies. Quæ regula quo pacto sit intelligenda, latius explicant Gomezus & Rebuffus.

cunque aliæ dispositiones, five temporales, five perpetuæ, aut ad hoc mandata Apostolica, sub quacunque forma, & quibuscunque etiam sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, ac piis locis quocunque privilegio suffultis, facta publicari debeant cum literis Apostol. desuper confectis, intra sex a menses, si beneficium citra montes fuerit, ultra vero intra novem, a data concessionis gratiæ, non autem a die præstiti super ea consensus numerandos, etiam si postea concessio gratiæ hujusmodi ex quavis causa, diversisque subsequentibus datis, ac quotiescunque & quovis modo reformata, & valida reddita fuerit, pluresve, & quotquot in alium, vel alios cessiones, ac etiam in ipsummet primum resignantem, vel cedentem retrocessionem, termino prædicto nondum elapso, intercesserint, ita ut unus duntaxat terminus omnibus his successivis cessionibus ac retrocessionibus decurrat, ut qui postremam gratiam habuerit, publicationem hujusmodi facere, cæteraque omnia hic præscripta intra eundem terminum præstare teneatur. Ipsa autem publicatio in cathedrali, & in beneficii Ecclesiæ, vel Ecclesiis, si in pluribus illud fiat, fiat, ibique dum frequens populus ad Missarum solennia convenerit, palam omnibus, literæ Apost. prædictæ earumve transumptum authenticum exhibeatur, claraque & intelligibili voce resignatio seu cessio hujusmodi facta est, & invocatio, nominaque, & cognomina resignantis seu cedentis, ac illius, in cujus favorem gratia hujusmodi facta est, pronuntietur, ita ut hæc omnia possint ad notitiam omnium ibi existentium verisimiliter pervenire, scriproque de his omnibus exemplo collato valvis dictarum Ecclesiarum affixum relinquantur. Si vero Ecclesiæ beneficii ruralis sit, aut populo, conventuque careat, eo casu in parochiali, intra cujus parochiæ limites beneficium ipsum consistit, & in cathedrali Ecclesiæ, vel si aditus ad illas, aut utramvis, minime sit securus, in alia cathedrali vel parochiali viciniori periculorum immuni, publicatio hujusmodi peragatur. Is quoque, in quem disponi vel mandari de beneficio, etiam litigioso, vel accedente non possesso, sub quacunque forma contigerit, possessionem beneficii intra dictum tempus, vigore literarum Apostolicarum desuper confectarum, nec alias apprehendere debeat, & si propter litem, aut aliud legitimum impedimentum nequiverit, saltem literas Apostolicas eum earum publicatione, si tunc facta erit, Judici, seu executori illarum, vel aliis, ad quos pertinet, per se vel procuratorem suum legitimum, intra idem tempus præsentare, & apud illum vel illos pro ipsarum literarum executione instare, & possessionem hujusmodi instanter petere teneatur. Cæterum modus & forma hic tradita semper & ubique debeat observari, nec alia, vel æquipollens ullo modo admitti, in omnibus hujusmodi resignationibus, cessionibus quorumcunque beneficiorum, tam regularium quam secularium. Quod si quicquam prædictorum omisum fuerit, dictis terminis utcunque modo sint irritæ & inanes. Dat. Rom. Non. Jan. 1583.

CAP. III.

Resignationes legitimis de causis tantum admitti debere.

Pius V.

Quanta Ecclesiæ Dei incommoda omni tempore attulerit, & nunc quotidie magis afferat, ministrorum in eam ingressio vitiosa, jam late perspiciant, & cum moerore expandant Præsules omnes & Pastores, quando hæc perniciosa cæterarum omnium maxima, tam multas orbis Ecclesias impie violavit. Quia vero hoc malum, cum in cæteris frequens,

a Hi menses computari debent a die supplicationis, non a die consensus, quamvis Gomez. asserat a tempore consensus computandos. 7. Paris. conf. 143. Christoph. Rossin. de benefic. b. Meritis suffragantibus non ambitu provehi debent & ad beneficia & sacr. limina ingredi, c. nullus itaque i. c. inscripsit. 8. q. 1.

tum maxime in beneficiorum, & officiorum Ecclesiasticorum dimissione admittitur, nemini molestum esse debet, quod perinde de reprimidis quotidianis fraudibus, quæ hac in re frequentiores internoscuntur, certam aliquam rationem tandem inveniunt, officii nostri partes, in prohibenda omnibus interim resignationum hujusmodi receptione, paulo severius interposuerimus, omnesque beneficiorum interim resignandorum dispositiones, quæ fierent, in irritum revocaverimus, ac etiam decernimus, nullum per eas in illis jus, neque titulum, vel coloratum, tam in petitorio, quam in possessorio, ipsis provisum tribuere, quin etiam eos, ad illa deinceps obtinenda, perpetuo inhabiles fore: collatores vero alias in illorum dispositione, etiam tanquam devolutionis jure, sese interponere non posse, sed de eis, ut vere vacantibus, five per Romanos Pontifices, five alios collatores eorundem superiores, uti præventum esset, libere provideri.

Nunc autem intendentes institutum hoc nostrum, quo sanctuarium Domini cupimus illibatum auctore Domino persequi, ac simul, quantum in nobis est, cavere, ne resignationes ipsæ dehinc pro cujusque arbitrio, nullisque, vel certe levibus causis, passim & temere admittantur, prohibitionem, & alia prædicta ac cætera omnia, nostris super hoc literis contenta, eatenus relaxamus, ut posthac Episcopi, & alii facultatem habentes, eorum duntaxat resignationes recipere & admittere possint, qui aut senio confecti, aut valetudinarii, aut corpore impediti, vel vitiati, aut crimini obnoxii, censurisque Ecclesiasticis irretiti, aut nequeunt, aut non debent Ecclesiæ, vel beneficio inservire, seu qui unum aliud, vel plura beneficia obtinuerint, vel quos ad aliud contingerit promoveri, religionem quoque ingressuri, vel matrimonium contracturi, si statim postea id re ipsa exequantur, denique cum quis ex aliis casibus acciderit, qui constitutione felicis recordationis Innocentii Papæ III. de dimittendis cathedralibus Ecclesiis edita continentur. Qui etiam ob capitales inimicitias nequeunt, vel non audent in loco beneficii residere securi. Sed nec horum ullus sacro ordini mancipatus, nisi religionem ingressurus, valeat ullo modo beneficium vel officium Ecclesiasticum resignare, nisi aliud ei sit, quo in vita possit commode sustentari. Ad hæc beneficiorum permutationes admittere, quæ canonicis sanctionibus, & Apostolicis constitutionibus permittuntur. Caveant autem Episcopi, & alii prædicti, itemque omnes electores, presentatores, & patroni tam Ecclesiastici, quam laici, quicunque sint, ne verbo quidem aut nutu, vel signo, futuri in hujusmodi beneficiis & officiis successores, ab ipsis resignantibus, aut aliis eorum significatione vel hortatu designentur, aut de his assumendis promissio inter eos, vel etiam intentio qualiscunque intercedat. Cæterum præcipimus atque interdiximus, ne ipsi Episcopi, aut alii collatores, de beneficiis & officiis resignandis prædictis, aut suis, aut admittentium sanguineis, affinis vel familiaribus, etiam per fallacem circuitum multiplicatarum in extraneos collationum, audeant providere: quod si secus, ac etiam quicquid præter vel contra formam prædictorum fuerit a quocunque temere attentatum, id totum ex nunc vires & effectum decernimus non habere. Qui vero contrafecerint, ut in eo quo deliquerint puniantur, a beneficiorum & officiorum collatione, necnon electione, præsentatione, confirmatione, & institutione, prout cuique competierit, tam diu suspensi remaneant, donec remissionem a Rom. Pont. meruerint obtinere, & qui talia beneficia seu officia receperint, eos prædictis poenis volumus subiacere. Et nihilominus in eos, qui sic suspensi, conferre, eligere, præsentare, confirmare, vel instituere, ausi fuerint, excommunicationis, quoad personas, quo vero ad capitula, & conventus,

ventus, a divinis suspensionis sententias ipso facto promulgamus. Romae Cal. April. 1568.

C A P. IV.

Consensus qui praestari debet in beneficiorum resignationibus, quo pacto notetur, & computetur in libris Camerae Apostolicae.

Clemens VII.

Sanctissimus in Christo pater, & D. N. D. Clemens, divina providentia Papa VII. Constitutionem suam de consensibus in Cancellaria, vel Camera Apostolica extrunc de caetero praestandis, quoad materias Franciae infra tres menses, in aliis vero infra quindecim dies, a die extensionis eorundem consensuum computandos, in libris solitis, & authenticis annotandos, ad obviandum fraudibus, quae in retardatione annotationis consensuum hujusmodi committebantur, nuper editam declarando, voluit, quod dicta tempora, non a die extensionis consensuum in dictis libris, cum ipsa constitutio sic nihil operaretur, nec per eam dictis fraudibus in aliquo obviaretur, sed a die praestationis eorundem consensuum, intelligi debeant. Et quoniam nonnunquam praestantur consensuum super supplicationibus nondum ad registrum missis, seu adhuc penes Datarium suum existentibus, & notarii non possunt tales consensuum in dictis libris annotare, nisi videant hujusmodi supplicationes registratas seu expeditas, & saepe labuntur dicta tempora, antequam ipsae supplicationes ad registrum mittantur seu expendantur, voluit & declaravit, quod tunc & eo casu dicta tempora a die, quo Datarium hujusmodi supplicationes ad registrum, vel summissam miserit, computari debeant, diem autem missionis hujusmodi de caetero annotabit Datarium, pro tempore in calce supplicationum consensuum aliquem requirentium, per haec verba videlicet: Missa die tali N. Datarium: quae verba voluit ad plenam probationem missionis praedictae sufficere. Praeterea voluit, quod notarii, de talibus consensibus rogati, in annotatione illarum in dictis libris faciendae, teneantur de die missionis hujusmodi sicut de data supplicationum, expressam mentionem facere, ut die praestationis consensuum, & die missionis supplicationum hujusmodi simul junctis, ex illorum inspectione evidenter appareant ipsi consensuum infra tempora praedicta in dictis libris annotati, & notarii requisiti de caetero ad ponendum aliquos consensuum in libris praedictis, si ex inspectione dierum praestationis consensuum, ac missionis supplicationum, viderint dicta tempora ad annotandum consensuum, ut praefertur, praefixa esse lapsa, consensuum tales in dictis libris annotare nullatenus praesumant, sub poenis dictae prioris constitutionis contentis. Et nihilominus annotatio de illis sic extra tempora praedicta pro tempore facta, ipsique consensuum sic annotati, viribus omnino careant, nulliusque sint roboris, vel momenti. Narrativa quoque per verbum Hodie vel Nuper, in literis Apostolicis super materiis, ad quarum expeditionem consensuum aliquis requiritur, pro tempore expeditis posita, contra praemissa minime attendi debeat, nec aliquem effectum operetur.

C A P. V.

Beneficiorum fraudulentae permutationes prohibentur, Pius IV.

Sanctissimus in Christo Pater, & Dominus noster, Dominus Pius, divina providentia Papa IV. ad cujus aures pervenit, nonnullos beneficia Ecclesiastica per eos obtenta, in amicorum aut alias sibi gratularum personarum favorem, etiam in ordinariis illorum collatorum manibus, contra juris dispositionem resignare cupientes, certam sistae permutationis formam excogitasse, per quam

se beneficia hujusmodi ex causa permutationis, alias de jure approbatae, pro quodam imaginario, nec usquam reperibili beneficio (quod beneficium de Pertica, seu alio nomine vocant) illud per suppositivum compermutantem suum obtineri asserentes, & non alias, in dictis manibus resignant, talesque resignationes ex causa praetensa permutationis admitti, ac de suis veris beneficiis, tanquam per dictas resignationes vacantibus, eisdem fictis compermutationibus, seu potius ipsimet compermutantes, sibi provideri procurant, hac indirecta via beneficia in aliorum favorem simoniace resignando, in sacrorum canonum fraudem, & animarum suarum periculum.

Proinde considerans illud fictitium de Pertica, aut alias nuncupatum, incertum, incorporeum & inane, nullibi que reperibile, re vera non esse beneficium, ac propterea veram cum eo permutationem fieri non posse (tamen non desunt, qui subtili potius quam vera ratiocinatione contrarium pertinaciter asseverare nitantur) ac propterea Ecclesiam sanctam curae suae divinitus commissam hoc pravo abusu, fraudulentoque commento salubriter emundare volens, hac perpetuo valitura constitutione prohibuit, ne quis de caetero tales permutationes simulatas facere, neque beneficium de Pertica, aut aliud hujusmodi fingere, neve locorum ordinarii seu quivis alii resignationem alicujus beneficii, ex causa praetensa permutationis cum beneficio de Pertica hujusmodi, seu quovis alio quocunque nomine sic dolose, & in fraudem nominato factam, vel faciendam tanquam meram fraudem sapientem, tanquam vere, & virtualiter in favorem alterius factam, ac propterea illicitam admittere praesumant. Decernens omnes, & singulas beneficiorum resignationes, praetextu permutationis hujusmodi, eorumque subsecutas admissiones ac provisiones, & alias dispositiones, quavis etiam Apostolica auctoritate faciendas, nullas & irritas, nulliusque fore roboris vel momenti, irritum quoque & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

TITULUS XV. DE FRUCTUUM BENEFICII RESTITUTIONE. C A P. I.

Susceptos fructus Clericus omittens dicere officium restituere debet.

Leo X. in Concilio Lateranensi.

Statuimus & ordinamus, quod quilibet habens beneficium, cum cura vel sine cura, si post sex menses ab obtento beneficio divinum officium non dixerit, legitimo impedimento cessante, beneficiorum suorum fructus non faciat suos, pro rata omissionis officii, & temporis, sed eos tanquam injuste perceptos, & fabricas Ecclesiarum, ejusmodi beneficium, vel pauperum eleemosynas erogare teneantur: si vero ultra dictum tempus in simili negligentia contumaciter permanserit, legitima monitione praecedente, beneficio ipso privetur, cum propter officium detur beneficium. Intelligatur autem officium omittere, quoad hoc, quod est de beneficio, privati posse, qui per quindecim dies illud saltem hoc non dixerit, Deo tamen ultra praemissa debita omissionis reddituri rationem. Quae poena in habentibus beneficia reiterabilis totiens fit, quotiens contra facere convinctur.

C A P. II.

Pius

Fructuum amissio ob neglectas horas canonicas pro rata temporis praeteriti officii perpenditur.

Pius V.

EX proximo Lateranensi Concilio pia, & salubris sanctio emanavit, ut quicumque habens beneficium Ecclesiasticum cum cura, & sine cura, si post sex menses, quam illud obtinuerit, divinum officium legitimo cessante impedimento non dixerit, beneficiorum suorum fructus pro rata omissionis officii, & temporis suos non faciat, sed eos tanquam injuste perceptos in fabricas ipsorum beneficiorum, vel pauperum eleemosynas erogare teneatur. Veruntamen multorum animi suspensione tenentur, cuiusmodi ratae praedictae ratio sit habenda: Nos huic rei evidentius, atque expressius providere volentes statuimus, ut qui horas omnes canonicas uno vel pluribus diebus intermiserit, omnes beneficii, seu beneficiorum suorum fructus, qui illi, vel illis diebus responderent, si quotidie dividerentur: qui vero matutinum tantum, dimidiam: qui caeteras omnes horas, aliam dimidiam: qui harum singulas, sextam partem fructuum ejusdem diei amittat: tamen aliquis choro addictus non recitans omnibus horis canonicis cum aliis praesens adsit, fructusque, & distributiones forte aliter assignatas sola praesentia, juxta statuta, consuetudinem, fundationem, vel alias sibi lucrificasse praetendat. Is etiam praeter fructuum, & distributionum amissionem: item ille, qui primis sex mensibus officium non dixerit, nisi legitimum impedimentum ipsum excusaverit, grave peccatum intelligat admisisse. Declarantes praeterea, praeterea portiones, & qualiacunque beneficia, etiam nullum omnino servitium habentia, obtinentes cum praedictis pariter contineri. At quicumque

a Conc. Lat. sess. 9. Dominicus de Soto q. 5. art. 6. lib. 10. hoc decretum prudenter interpretatur. Menochius vero de arbit. jud. cent. 5. cas. 429. certis mediis hanc poenam minuere contendit.

pensionem, fructus, aut alias res Ecclesiasticas, ut clericus, percipit, cum modo praedicto ad dicendum officium parvum B. Mariae Virginis decernimus obligatum, & pensionem, fructuum, rerumque ipsarum amissioni obnoxium. Romae 12. Cal. Octobr. 1572.

C A P. III.

Tempore obitus beneficii fructus transeunt ad successores non ad haeredes. h. d.

Julius III.

NOstra intentionis nunquam fuit, quod quivis, quorumcunque beneficiorum, etiam Episcoporum, Archiepiscoporum, Patriarcharum, & aliorum Praelatorum, etiam Cardinalium, ubilibet, etiam in Romana Curia, aut districtu, pro tempore decedentium, sive ex testamento, per ipsos beneficiarios, etiam vigore facultatum quorumcunque eis in specie, vel in genere, etiam praetextu quorumcunque capitulorum, ac statutorum, & ordinationum, etiam nostrorum, sub quibusvis tenoribus, & formis, ac alias quomodolibet concessorum condito, sive ab intestato haeredes, fructus, & c. ac pecunias, & res alias per ipsos sic defunctos beneficiarios, etiam Episcopos, Archiepiscopos, Patriarchas, & alios Praelatos, ac Cardinales, ante eorum obitum non exactos, etiam si pro tempore ante obitum hujusmodi decurso debeantur, ac eorum solutionis dies beneficiatis, & Cardinalibus viventibus advenirent, & per ipsos beneficiarios, & Cardinales non steterit, quo minus illos exegerint, quiaimo omnem pro illorum exactione necessariam diligentiam etiam judicialiter agendo fecerint, quoquo modo exigere, aut etiam sponte oblatos percipere.

a Vacantium beneficiorum fructus debent converti in Ecclesiarum utilitatem, vel reservari futuro successori. text. in c. quis saepe de elect. in 6. c. si propter. de rescript. eod. lib.

FINIS LIBRI PRIMI.

SEPTIMI DECRETALIIUM LIBER SECUNDUS.

TITULUS PRIMUS.

DE FORO COMPETENTI, ET JURISDICTIONIS ORDINARIAE POTESTATE.

C A P. I.

Laici in Clericos nulla potestas, & ideo Ecclesiasticorum causa in foro jurisdictionis ordinariae debent decidi.

Martinus V.

Ad reprimendas insolentias transgressorum, eorumque praesumptionem refranandam, si nervus Ecclesiasticae disciplinae lentescat, eorum voluntas proclivior sit ad peccandum, & exemplum impu-

nitatis periculosus in alios derivatur. Propter quod ad praesidentis officium pertinet sic debitam executionem adhibere justitiae, quod commissa jam puniat, & committendorum in posterum audaciam interdicat. Sane sicut displicenter accepimus, nonnulli diversorum regnorum, & terrarum Judices, alique officiales laici, & laicales personae jurisdictionem in temporalibus exercentes, exercentque facientes, non attendentes, quod laici in Clericos, & Ecclesiasticas personas, & illorum bona nulla sit attributa potestas, praetextu hujusmodi, quod asserant in suis dominiis ad se pertinere, coercere via facti, quae vere, & fide attentata asseruntur, etiam in quocunque loco sacro, vel religioso, quantumcunque Deo dicato, ex quacunque causa